

Karin Hrošová, 18 rokov, Liptovská Sielnica

Nekonečný deň v živote Alžbety Nekonečnej

Boli ste už niekedy na skládke odpadu? Jej izba bola celkom ako taká skládka. Jediným rozdielom bolo, že bola čistejšia, tá skládka. Ona by si to však o svojom neporiadku, v ktorom bol perfektný poriadok, nikdy povedať nedovolila. Za prvé jej to neprišlo ako skládka, a za druhé mala na pláne oveľa dôležitejšie veci, ako starať sa ešte aj o svoju izbu. Podstatné bolo, že nejakú mala. Jediné, čo ju skutočne zaujímalo, bolo, čo si obliecť a či si do tej izby bude môcť večer znovu ľahnúť. Či sa za ten dlhoočizný čas od rána do večera, kedy existovalo toľko možností, čo robiť a nad čím rozmýšľať, celkom nezničí.

Do izby zaliatej slnkom, v sprievode zvukov rušnej premávky, sa väčšinou zobúdza pri svojej kamarátke, no dnes už zrejme niekde odišla. Nerada spávala v izbe sama, lebo ju to veľmi znepokojovalo. Keď bola v noci sama, pripadalo jej to, akoby spala s duchom. Tajne sa obávala, že s ním raz aj spala. Uvelebil sa priamo na druhej polke jej manželskej postele a celú noc ju sledoval. Odvtedy už nikdy nechcela zaspávať osamote.

Alžbeta Nekonečná mala pocit, že má neskutočne veľa času, no vedela, že nie nekonečno. Napriek všetkému, čo ju držalo pripútanú k mäkkému útočisku, našla spôsob, ako sa vytrmácať von. Zosypala sa rovno na zem, vedľa zrkadla, ktoré jej ešte stále pripomínalo, ako vyzerá. Na ostatné veci už poväčšine zabudla. Rada by sa únavného pocitu nevedomosti zbavila, no zmierila sa s tým, že jej je jednoducho dané, na všetko zabudnúť, sotva sa to vôbec stalo. Jediné, na čo si pamätala, boli životne dôležité skutočnosti a väčšina slov jej kamarátky. Aspoň v to dúfala.

Po zrkadlovej seanse plnej pripomínania si, že musí ako takýto človek prežiť najmenej tak tisíc rokov, vyšla na terasu. Namiesto deky ju obalil chladný vzduch. Všimla si, že pod holými nohami nevrhala na kachličky takmer žiadny tieň. Predstava, že už je obed, ju nijako neznepokojovala. Dnešný deň prejde, ako prešiel aj deň minulý a prejde tak isto ešte stovky ďalších dní. Z terasy bezmála dovidela na neďaleký cintorín. Usadila sa za stôl a vytiahla krabičku cigariet, ktorú si tam schovala. Časom zistila, že schovávanie vecí je veľmi praktické. Či už išlo o peniaze, jedlo, tabak, oblečenie, kozmetiku alebo čokoľvek iné, vždy, keď si to niekde odložila, mohla si byť istá, že vzápätí zabudne kde. Preto taktiež vedela, že keď to raz znovu nájde, bude jej to pripadať ako dar z vesmíru, alebo poklad zadarmo, a jej deň sa okamžite stokrát zlepši. Ako aj teraz. Spokojne pošmátrala nohou v rohu terasy, a v kope lístia našla starý zapalovač. Keď sa následne presvedčila, že ešte aj funguje, už nemohla byť šťastnejšia.

Jednu cigaretu si priložila k bledým perám, a v tichom hluku vzdialeného mesta zapálila jej koniec. Dym pred ňou, za ňou, ba aj v hlave. Jediné, čo jej momentálne chýbalo, bola spomínaná kamarátka. Napadlo jej, že jej zavolá. Neskôr...

Jej najväčším problémom bolo, že mala až prehnane živú predstavivosť. V mysli vopred počula všetky konverzácie a videla každú z udalostí, ktoré by sa jej za ten deň mohli prihodiť. Častým prípadom preto bolo, že možných situácií sa vopred naľakala, a z domu radšej ani nevyšla. Pre istotu, aby sa nikdy nestali. Kreativita posúva ľudstvo dopredu, no niektorých ľudí drží na terase.

Kamarátke sa nemusela ozývať. Našla si od nej správu, ktorou jej oznamovala, že musela niečo vybaviť, ale večer sa môžu stretnúť. V skutočnosti správu obdržala len v jej skromnej forme ako: *o 7 večer na moste*, no Beta ju už natoľko poznala, že vedela, že by ju neopustila len tak, pre nič za nič, a neotáľala by s ich stretnutím až do večera, keby nešlo o niečo dôležité. Aspoň v to dúfala, inak by bola veľmi sklamaná. Čo môže byť predsa rovnako, ak nie viac dôležité, ako zapáliť si s ňou na terase, a polemizovať o zmysle ľudskej existencie?

Niečo jej odrazu zišlo na um. Pol cigarety fuč a ju prepadol pocit, že aj ona by mohla dnes aspoň niečo spraviť. Na tri ťahy dokončila rutinu, a rozbehla sa cez dom dolu schodiskom. Medzi veci, ktoré si skutočne užívala, patrilo taktiež pečenie. Rada pripravovala aj banánový chlieb. Avšak recept si vždy musela na internete hľadať odznova, keďže po jeho nájdení, si ho zakaždým zabudla uložiť, a ani kúskom si ho nezapamätala.

Kamarátke odpovedala taktiež len stručne: *chystám jedlo, príď skôr*, a zapla milované reproduktory. Hudbu vypeckovala na plné obrátky, čo symbolizovalo, že jej pečenie sa mohlo začať. Ešte si uvarila čajík a všetko bolo, aspoň na chvíľu, dokonalé.

Asi o hodinu sa kuchyňa začala podobať na tie z kulinárskych šou, kedy ľudia kašľú na to, aký bordel narobia, hlavne, že pripraví pokrm, za čo najkratší čas s najlepším výsledkom. Ona ho taktiež chcela pripraviť čo najrýchlejšie. Musela to predsa stihnúť pred tým, než sa sem dotrepe kamarátka. Tá jej ale zatiaľ z nejakého dôvodu neodpísala, ani si neprečítala jej správu. Alžbeta len pohľadovo nadvihla obočie. *Nechce môj dokonalý banánový chlieb? Ofúkla peru. Jej smola.*

Vložila svoje dielo do rúry. Prekvapivo, chlebič vôbec nevyzeral zle. Bol trochu roztečený, lebo nenašla vhodný plech, no konzistenčne pôsobil uznanlivo. Teraz už len bolo potrebné počkať, kým sa upečie. O kuchyňu sa zatiaľ moc nezaujímal, tak či onak, nie je to jej posledné jedlo. V tejto kuchyni pripraví ešte mnoho ďalších pokrmov, tak načo sa starať o jej výzor teraz.

Hlasná hudba stále otriasala stenami, no ju už akosi omrzela. Odrazu nemala náladu tancovať ani spievať, ani piecť banánové chleby. Zvalila sa na pohovku a preskúmala, čo je nové vo svete internetu. Zistila, že kamarátka sa naďalej neožývala. Medzičasom jej napísali nejakí ďalší ľudia, no tým predsa nepiekla celý deň koláč. Aj ten mobil jej náhle začal liezť na nervy, a tak ho odhodila kdesi na bok. Zhlboka si vzdychla a prevesila nohy cez operadlo.

Koľkého dnes bolo? Netušila. Či streda, možno piatok? Aha! Tak to preto ju volá do mesta. A či nie je piatok? Asi skôr pondelok... Nebolo to aj tak jedno? Strčila ruku medzi dva vankúše a našla päťeurovú bankovku, *to sa bude ešte hodiť*. Aj za iných okolností, nie len v

noci, keď bola doma sama, mala pocit, že duchovia s ňou bežne aj upratujú, sedia alebo čítajú. Práve preto nerobila s plným nadšením ani jednu z daných aktivít. Akoby lietali všade okolo nej. Ba čo viac, pri čítaní sa jej písmena točili, ako sa im zachcelo, a sedieť bola nuda. Obraz obývačky sa jej lenivo rozplýval a ona postupne vstupovala do ríše snov.

Zrazu zazvonil alarm. Skoro dostala infarkt. Tak rýchlo, ako to šlo, sa postavila z pohovky a docapkala k rúre. Ihneď spozorovala, že chlieb je tmavší ako zvyčajne, no aj napriek tomu by to malo byť v poriadku. Jeho sladkastá vôňa sa predierala do každého zákutia, do každej štrbinky a puklinky v dome. Usmiala sa. Vytiahla ho von a položila na posledné voľné miesto na linke. Samozrejme ho najskôr podložila nejakou handrou, ak sa to niečo, váľajúce už dobrých pár dní kdesi na zemi, tak vôbec dalo nazvať. *Tak to bola makačka*, zagratalovala si k vlastnému úspechu. Bohužiaľ, zatiaľ ho nemala s kým zdieľať. *Kde len môže toľko byť?*

Rozhodla sa, že ju teda vôbec nepotrebuje. Koláč si sama upiekla, sama sa z neho poteší, sama si ho aj zje. Nakrájala ho a polku zbalila do plastového boxu. Do termosky si nachystala ďalší čaj a zvažila, že je na čase prezliecť sa do niečoho k svetu.

Sprcha, vlasy, obľúbené voľné rifle a štýlový top. Dokonalé. Opäť sa obzrela vo svojom zrkadle, ktoré momentálne zahmlila vlhkosť z pootvorenej kúpeľne. Zakrútila bokmi. *Niet divu, že po mne všetci idú*, dodala si odvahu, aj keď si zásadne myslela opak.

Našla svoj odložený mobil, vzala si tašku, do ktorej zbalila nachystané občerstvenie, okolo hrdla si omotala šál a vybrala sa von. Netušila, kde ide, ani čo ju tam čaká, no ako zvyčajne, nejaký program si nájde. Možno navštívi malé obchodíky na námestí alebo zájde s niekým von, dúfajúc, že aspoň ten niekto ocení jej kulinárske schopnosti...

Skončila na moste. Presnejšie, zatiaľ pod ním. Vlakom sa dovezla priamo do centra, kde sa krátko prešla, až pokým sa dostala k tomuto mostu, *ich* mostu. Potom sa pod ním zložila, a len čakala. Keď totižto videla, ako si ľudia užívajú bezoblačné počasie, prechádzajú sa s rodinou, naivne chytajú lúče zubatého slnka lícnymi kosťami, sediac ticho na lavičke, či venčia rozkošné mačičky na vodítku (správne, mačky), prišlo jej zle. Nie presne z toho, čo tí ľudia robili, ale práve z toľkého šťastia a sentimentálneho súcitu, ktorý k nim cítila. Keď sa následne po znechutení presunula pod most, v taške vyhrabala slúchadlá a započúvala sa do hodvábných melódií. Pesničky v tomto playliste tak nazvala z dôvodu, že jej neprišlo, že majú nejaký význam, presne ako hodváb. Boli obľúbené a drahé, keďže zarábali autorom kopu peňazí, no akosi beztvárne, mäkké a neužitočné. Bez významu. Slnko už začalo zapadať a nebo sa premenilo v záhon rozkvitnutých ruží. Kamarátka jej stále neodpísala a ona už zjedla väčšinu chlebičku.

So západom slnka sa zároveň ochladilo. Kostolné zvony začali odbíjať siedmu hodinu. Spoza rohu vyšla postava v dlhom jesennom plášti. Vyzerala celkom komicky, ako vystrihnutá z inej doby. Pod pazuchou niesla hrbu kníh a pozerala sa kdesi na oblohu. Beta sa tam taktiež pozrela, no nič nezvyčajné si nevšimla. Tešila sa, že nesie toľko kníh. Predstava, že sa zobudí pri nej, ako si číta nejakú z nich, namiesto pri tmavej hmlovine ľudského tvaru, ju nesmierne

tešila. Kamarátka si nevšimla, že ona sedí pod mostom a zamierila rovno na vrch oblúku. Drahá Alžbetka len cháпavo prikývla a pobrala sa za ňou.

„Dnes je po prvýkrát chladno,“ oznámila kamarátka bez toho, aby sa pozrela na človeka, ktorý sa oprel o zábradlie vedľa nej.

„Upiekla som banánový chlieb,“ hravo odpovedala Alžbeta. Kamarátka sa najskôr otočila k nej a potom pohľadom skĺzla na takmer prázdnu dózu. „Nechala som ti kúsok,“ vzápätí veľkoryso doplnila.

Kamarátka sa pousmiala a úprimne poďakovala. Vzala si chlieb do ruky a privoňala k nemu. „A kde sú tie banány?“

„Už neboli.“

Solidárne prikývla, no aj napriek tomu ochutnala chlieb. Podľa toho, ako sa jej skrútili pery, Alžbeta vedela, že jej musí chutiť.

„Aj tak je super.“

„Ved' som ho piekla ja, musí byť,“ víťazoslávne zahlásila. „Kde si bola?“

Kamarátka sa trochu zamračila, akoby nad tým potrebovala chvíľu uvažovať. „V antikvariáte.“

„To je to, čo si nemohla odložiť a robila celý deň?“

„Nie.“

Nikto sa k téme už viac nevyjadroval. Buď to bolo uzavreté, alebo to prediskutujú neskôr. „Na niečo som prišla,“ pokračovala kamarátka.

Samozrejme na niečo prišla, tá vždy na niečo príde, pomyslela si Alžbeta a v duchu prevrátila očami. Niežeby jej samotné úvahy jej premúdrenej kamarátky vadili, no nie vždy sa celkom hodili k situácii. Popravde, kamarátka bola často od veci, slovom aj konaním, no priveľmi to Alžbetu netrápilo.

„To, že neverím na náhodu, to už vieš,“ nenechala sa dvakrát vyzvať na predstretie svojej myšlienky, „no dnes som si uvedomila niečo dôležitejšie,“

„Čo také?“

Podala je do ruky kriedu. „Napíš tu - *Som náhoda,*“

„Neviem písať.“

„Ale vieš.“

Alžbeta pokrútila hlavou. „Tak, ako chceš,“ povedala a na stenu mostu napísala - *Som hodená*.

„Teraz to prečítaj.“

„Som náhoda,“ správne vyslovila.

„Moja náhoda,“ zasmiala sa kamarátka a hodila sa jej okolo krku. „Si jediná náhoda, v ktorú verím.“

Alžbeta celkom nechápala, no zasmiala sa aj ona. Otočili sa k rieke a pozorovali, ako sa na jej hladine tvoria vlnky, odrážajúce svetlo večerných ulíc. Ďalší prežitý deň Alžbety Nekonečnej. Zajtra si založí nejaký biznis...